

На хвилях біг, що переходить в нурт.
І ні душі, лише — за обрій — щогла.
Все знову світиться. Цей світ змело й ущухло.
Й те, що лишилося, — от — за межу пірне.

На пірсі порожньо. Де чепурні
Сиділи пари, — прогнило й зачахло. —
І цирк, і клітка, й з порцеляни щиглик.
Візок з морозивом, винарня і винар.

Ні вигуків, ні сміху. Мол. Сонливість
Причалу. Далі на цементних левах
Розклали — лахи сушать і шкарпетки —

Два волоцюги. Їм вода кирпата
З-під дощок струхлих — золото, як Крез.
Буття основи луснули і скрізь —

Назовні. Сонце. Море. Альбатрос.